

zabraná do hovoru s jedním hezkým klukem z ostrahy. Dvěře s ozdobným sklem se rozlétly a dovnitř se vhrnula další várka osazenstva City. Další pozdravy a výbuchy smíchu, další příval decibelů. Vzduch začínal čpět potem a alkoholem. Louise se podívala, kolik je hodin, a usoudila, že je načase vypadnout.

Předtím si ještě odskočila do suterénu na záchod. Dámské toalety se nacházely na konci krátké chodbičky spolu s dalšími dveřmi – na dvojích visela cedule „Pouze pro zaměstnance“, na jedněch „Páni“. Když vešla na ty dámské, bylo tam prázdno. Zavřela se do kabinky, vyhrnula si sukni a přidřepla.

A vtom zaslechla, že na toalety někdo vchází.

Čekala obvyklé ťukání podpatků mířící k nějaké jiné kabince nebo k zrcadlu nad umyvadly. Ale na vteřinu se rozhostilo ticho. A pak to uslyšela – pomalé dunění bot s plochou podrážkou, které má na nohou někdo hodně těžký.

Pár metrů popošel a zastavil se. Louise se přistihla, že napjatě poslouchá. Proč má pocit, že dotyčný stojí právě před jejími dveřmi? Sjela pohledem k podlaze. Ze svého úhlu pod dveře neviděla, ale bůhvíproč si byla jistá, že tam někdo je a špicuje uši.

Pohlédla na zástrčku. Byla zasunutá nadoraz.

Ticho vládlo ještě chvíli, pak se kroky začaly vzdalovat.

Louise div nevydechla úlevou nahlas. Vynadala si, že hloupě vyšiluje. Není se čeho bát. Vždyť je jen kousíček pod tím hučícím úlem, ve který se každý pátek večer mění lokál U Šíleného Jacka.

Kroky umlkly.

Louise se znova zaposlouchala. Zašly do některé kabinky? Skoro určitě, ale neozvalo se klapnutí zavíraných dveří ani nezarachotila zástrčka. A když teď nastražila uši, zdálo se jí, že slyší oddechování – stálé a pravidelné, a přitom hluboké a drsné. Mužský dech.

Že by nějaký zaměstnanec, domovník nebo opravář? Chtěla si odkašlat, aby ho upozornila na přítomnost ženy, ale pak jí blesklo hlavou, že to není dobrý nápad. Co kdyby to *nebyl* zaměstnanec?

Oddechování neustávalo a toaletami se znovu rozlehl dusot těžkých kroků na dlaždičkách. Sítil. Ať to byl, kdo to byl, přecházel podél řady kabin.

Louise se bezděčně zahryzla do kloubu na ruce. Zastaví se zase před jejími dveřmi?

Nezastavil.

Minul jí a zamířil pryč. O vteřinu později se otevřely a zavřely vstupní dveře. A pak se rozhostilo ticho.

Louise vyčkávala. Pořád vládlo ticho.

Nakonec vstala, natáhla si kalhotky a upravila sukni, tičounce odsunula zástrčku a vykoukla ven. Celý prostor toalet pohledem neobsáhla, ale měla dojem, že je tam sama. Nadechla se, přeběhla ke dveřím, otevřela je a vpadla do chodbičky – a ztuhla uprostřed kroku. Napravo zahlédla, že dveře v půli chodby jsou pootevřené. Byly to jedny z těch „Pouze pro zaměstnance“ a za nimi se nesvítilo. Zůstala na ně zírat. Nepohnulo se v té škvíře něco? Neschovává se tam někdo a neoplácí jí pohled?

Vtom se dveře rozlétly, až bouchly o zeď.

Mladý muž, který z nich vykráčel, měl na sobě nažehlené černé kalhoty a zaměstnanecké khaki tričko. Nesl umělo-